

KEMPEN-BROEK

TOEREN TUSSEN MOLENS, NATUURGEBIEDEN EN LANDSGRENZEN

Net onder de rook van Eindhoven ligt het grensoverschrijdende natuurpark Kempen-Broek. Misschien ben jij, onderweg naar de Zuid-Limburgse heuvels, het bord van Kempen-Broek langs de A2 wel eens tegengekomen. Heb je er ooit aan gedacht om af te slaan en te kiezen voor de 'weg van de snelweg' optie? Nee? Lees dan dit verhaal over een rustige en bijzonder fraaie route door Kempen-Broek en laat je overtuigen die afslag volgende keer wel te nemen.

De start van de route van vandaag is bij de Sint Annamolen aan de Keenterstraat in Weert. Deze monumentale molen die uit 1911 stamt, is nog volledig functioneel. We worden zeer hartelijk ontvangen door Gerrie Fijen en zijn collega's. De 85-jarige molenaar werkt al 45 jaar op de Sint Anna. De koffie en eigengemaakte molenaarskoek staat al op ons te wachten. Aan gastvrijheid geen gebrek. Het is er overigens druk. Veel fietsers hebben vandaag de Sint Anna-molen als startpunt gekozen om de verschillende routes door Kempen-Broek te gaan rijden.

Na een interessante rondleiding door de molen, maken we ons op voor de 70 kilometer lange route. We worden nog even de goede kant opgestuurd als we de tocht aanvangen in de richting van de Moeselpeel. De eerste kilometers zijn even doorbijten. We moeten een drukke weg oversteken alvorens we de eerste mooie groene sector bereiken. De Moeselpeel is een van de vele natuurgebieden die we vandaag zullen zien en die allemaal deel uitmaken van het grote natuurpark Kempen-Broek. Let wel, met 25.000 hectare is Kempen-Broek zelfs groter dan de Veluwe. Het park kent meer dan 200 kilometer aan bewegwijzerde routes voor wandelaars, ruiters en fietsers. Maar liefst 20 procent van de gemeente Weert bestaat uit natuur. Het is dan ook niet verwonderlijk dat Weert in 2014 tot de groenste regio van de wereld is verkozen.

SNIPPERDAG

Er staat vandaag wel wat wind, maar op de een of andere manier hebben we die steeds in de rug of schuin in de zij. We rijden inmiddels, na een kleine 10 kilometer, door het kerkdorpje Swartbroek. De eerste kilometers van de route zijn zo vlak als een biljartlaken. Dat is best lekker als je de Zuid-Limburgse heuvels gewend bent. Het gemiddelde ligt rond de 26. Wat meteen opvalt is dat de dorpjes, gehuchten en boerderijen die we passeren tot in de puntjes zijn verzorgd. Met veel liefde en aandacht zijn de perkjes en tuin-

tjes in orde gebracht. Ook het wegdek loopt fantastisch. Tussen Swartbroek, Castert en Tungalroy merk je goed dat we in een landbouwgebied rijden. De ene na de andere akker met graan, gras en asperges doemt op. Sommige stukken doen ons denken aan een schilderij; de weilanden liggen er prachtig en opgeruimd bij. Het is mooi meegenomen dat de lokale agrariërs vandaag een snipperdag hebben genomen. Althans daar lijkt het verdacht veel op. We komen haast niemand tegen. Dat geldt overigens ook voor ander verkeer. Kilometerslang is het heerlijk stil en rustig om ons heen. In Tungalroy passeren we een grappig beeldje van de Bokkerijders, de lokale carnavalsvereniging. Aan ons lijf geen polonaise vandaag. Wij zijn hier om eens flink gas te geven op weg naar de Nederlands-Belgische grens.

We volgen de route die we van de site van de VVV Midden-Limburg hebben afgehaald. Hier en daar hebben de routemakers een paar vreemde keuzes gemaakt. Zo ook bij de Heltenbosdijk, of is het nu Eltenbosdijk. De waarheid zal wel ergens in het midden liggen. Punt is dat we deze kleine en met name oninteressante omweg graag hadden willen missen. Een klein smetje op een prachtige zomerse dag. We cruisen langs Stamproy op weg naar de grensweg. Stamproy, zou je eventueel kennen van Mary Servaes. Ook wel bekend als de zangeres zonder naam, die hier vele jaren heeft gewoond. Voordat we Belgisch Limburg binnenrijden krijgen we zelfs nog een paar kilometer gravel voorgeschoteld.

**'AAN ONS LIJF GEEN
POLONAISE VANDAAG. WIJ
ZIJN HIER OM EENS FLINK
GAS TE GEVEN OP WEG
NAAR DE NEDERLANDS-
BELGISCHE GREN.'**

FIETSSTRAAT

We rijden na 25 kilometer eindelijk bij onze Zuiderburen binnen. De komende kilometers volgen we de Abeek die een belangrijk onderdeel is van natuurpark de Luysen in de Belgische gemeente Bocholt. De windmolens maken plaats voor watermolens die gevoed door de Abeek in het verleden allemaal verschillende functies hebben gehad. Op de Luysenweg stoppen we even bij een bord met de tekst 'fietsstraat, fietser heeft altijd voorrang, gemotoriseerd verkeer mag fietser niet inhalen'. We lezen het bord nog eens goed. Hebben we dit nu echt goed gelezen, of is dit een of andere grap van onze Belgische

taalgenoten. We kunnen de proef meteen op de som nemen, als een tractor ons tegemoet komt. We rijden netjes achter elkaar op de smalle weg en ja hoor, de tractor stopt en stuurt zelfs een beetje de berm in. De bestuurder zwaait vriendelijk naar ons. Wauw. Wij zijn fan van de fietsstraat. Bij een van de watermolens, de Luysmolens, stoppen we even voor een kleine lunch. Met veel zorg en aandacht wordt een heerlijke boterham met avocado en humus voor ons gemaakt. De daaropvolgende koffie met 'Belgisch-Limburgse' vlaai smaakt overheerlijk.

Aan deze kant van de grens is het iets drukker qua racefietsers. We maakten ons al een klein

beetje zorgen. Dit was toch een populaire route. Had men ons bij de VVV soms voor de gek gehouden? Via het prachtige asfalt van de Waterstraat bereiken we de Zuid-Willemsvaart. Bij het Belgische Beek steken we deze historische waterweg over om via het oude kanaal de weg naar Bocholt te vervolgen. We worden inmiddels al een paar kilometer vergezeld door oude MG's. Blijkbaar is deze panoramische route ook populair bij de oldtimerclubs. Bij het kleine Reppel rijden we een paar honderd meter verkeerd, maar deze keer ligt het echter aan onze eigen onoplettendheid en niet aan het GPX-bestand.

ZANDDUINEN

We zouden niet in België zijn als we geen braderie en of rommelmarkt tegenkomen. En ja hoor, het is raak in het centrum van Bocholt. Het stadje is uitgelopen voor livemuziek, braadworsten en de nodige rommel, netjes uitgesteld op de grond of op tafeltjes. Wij laten dit feestje aan ons voorbijgaan en zoeken naarstig naar een uitweg voor het vervolg van onze route. Deze is gelukkig snel gevonden als we uitkomen in de haven van Bocholt. Een prachtige fietsbrug brengt ons aan de andere kant van de vaart. De constructie over de Willemsvaart houdt ons nog enkele kilometers bezig. We hebben het over de hoogte van deze investering en het rendement ervan, Hollanders als we zijn. Het punt is; een bouwwerk van deze omvang verwacht je niet in dit deel van Vlaanderen en eigenlijk ook niet bij ons in Nederland. Vrij baan voor de wielrenner, hulde! We hebben tweederde van onze route afgelegd en maken ons op voor de finale. De komende acht kilometers voeren weer langs de Willemsvaart. Een redelijk breed fietspad met recent gelegd asfalt flitst onder onze banden door. Op de Kempenstraat-Lozerweg rijden we Nederland weer binnen. Mooi dat we hier weer kunnen kiezen tussen 2,5 kilometer aan gravelweg of gewoon het fietspad, dat parallel loopt aan de gravelweg. De navigatie geeft opeens aan dat we rechtsaf dienen te slaan. Een klein, vers gelegd kiezelpad dirigeert ons de Laurabossen in, die een mooi contrast vormen met de nattere delen van Kempen-Broek die we de afgelopen 50 kilometer zijn gepasseerd. Hier vind je heuse zandduinen met karaktervolle bomen en restanten van voormalig uitgestrekte heidevlaktes. De route door het bos is een mooie afwisseling tussen dichte begroeiing en open vlakten. Een nadeel blijkt het kiezelpad. Het is zo vers aangelegd dat we echt moeten oppassen in de bochten. Omdat dit een wandel- en fietsroute, is zal het nog wel even duren voordat alle steentjes op hun plek liggen.

DE EERSTE KILOMETERS VAN DE ROUTE ZIJN ZO VLAK ALS EEN BILJARTLAKEN. DAT IS BEST LEKKER ALS JE ALLEEN MAAR DE ZUID-LIMBURGSE HEUVELS GEWEND BENT.

ADVERTENTIE

IJZEREN MAN

Na 4 kilometer lang te hebben genoten van de heerlijke geur van het bos hadden we eigenlijk wel verwacht de beroemde Schotse hooglanders tegen te komen. Helaas. Het enige moment dat we ze zien, staan de beesten op tweehonderd meter afstand in een weiland. Misschien maar beter ook, gelet op de indrukwekkende hoorns. De laatste 10 kilometer rijden we voor een klein stukje op dezelfde route als vanmorgen. Gelukkig is de weg naar en over de Altweerderheide ook van deze kant mooi. We naderen door een laatste bospassage, die parallel aan een ruiterspad loopt, het recreatiepark IJzeren Man. Een groot gebied dat ruimte biedt aan een

voormalige militaire kazerne en aan een groot hippisch centrum met wereldberoemde spring- en dressuurpaarden. Wat een rijkdom om ons heen, en dan hebben we het niet alleen over de paarden. We wanen ons even in Zonnedael, de villawijk uit de film en tv-serie Flodder. Wat een optrekjes met dito oprijlanen, prachtig verzorgde tuinen en een keur aan dikke wagens. Nog een paar kilometer en we zijn weer terug bij de St. Annamolen. De plek waar we vanmorgen met veel zin zijn vertrokken voor deze 70 kilometer tellende route door Kempen-Broek. Op de kruising met de Bocholterweg zien we de molen alweer fier in de wind draaien, een mooi gezicht. We trekken onze truitjes recht en maken ons op voor de finish. De molenaar staat ons samen met zijn collega's op te wachten. We parkeren de fiets tussen de molenaars in, die zich vergapen aan de moderne techniek. Wat een contrast met het mechanische werk van de molen, horen we ze zeggen. We stellen voor een dagje met hen te ruilen. Dat aanbod wordt helaas afgeslagen.

De liefde voor hun ambacht zit stevig verankerd in het DNA van deze mannen. Daar kan zelfs de nieuwe S-Works Venge niet tegenop. Misschien moeten we er ook niet rouwig om zijn en ons op het wielrennen blijven toeleggen. ☰

Meer informatie: www.vvmiddenlimburg.nl

St. Anna Molen
Keenterstraat 1a
6006 PW Weert
annamolenkeent@gmail.com
annamolencom.wordpress.com

De Luysmolen;
Luysenweg 2
3950 Bocholt
België
0032-89258740

Route: vvmiddenlimburg.nl